

School Ground

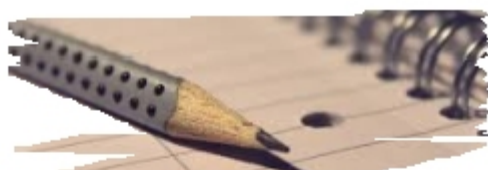
2016/2017

Podzimní vydání

2.stupeň

Co se bude nacházet v tomto čísle

Seznamte se s **týmem!**

Historie **Halloweenu**

Humor...

Recenze

A DALŠÍ....

UNCENSORED

„Creepypasta“

PROLOG

Jsme moc rádi, že jste se rozhodli přečíst si naše letošní první číslo školního časopisu. Zároveň se vám omlouváme za zpoždění s vydáním, důvod je prostý: Náš čas je omezený, byť využíváme každou volnou chvíli na tvorbu tohoto časopisu. Ale doufáme, že se vám bude i tak časopis líbit.

Já jsem nová šéfredaktorka: Bára Polesná a jsem z třídy 9.A. Každopádně toto číslo se bude věnovat „Různým věcem“, budou jak tématické, tak i mimo dané téma, pro toto číslo je to „Halloween“. Najdete zde děsivý příběh, recenze, ale i vtipy a rozhodně mnohem víc. Chci především poděkovat svým dvěma spolužákům, kteří mi pomohli dát číslo do kupy. Doufám, že se vám bude naše podání novin líbit, a že se budete těšit na další .

S pozdravem „Šéfredaktorka“ - Bára

Ahoj, Salute a jakýkoliv jiný pozdrav. Mé jméno je Adam a jsem 2. redaktor Schoolgroundu, a taky tvůrce „Som Kinga“ (To je ten znuděný obličej s korunkou). V podstatě ode mě tu uvidíte sem tam nějaký ten zajímavý článek ze světa filmů a her a pár, (Jak tematických, tak úplně mimo hlavní téma) fotek.

Co ještě dodat? Tak třeba změna názvu. Školní listy se nám zdáli staré, tak jsme si celý časopis přejmenovali. Ostatně o tom vám řekne ještě 3.redaktor Honza.

S pozdravem „2.Redaktor a Fotograf“ - Adam

Já jsem Honza, designer tohoto časopisu. Moje práce je dát dohromady (a hlavně aby to nějak vypadalo) to, co mi pošle druhý redaktor a šéfredaktorka. Nakonec taky musím něco sám napsat, takže jsem i třetí redaktor, ale to je vedlejší. I když podle naší šéfredaktorky žádnou jinou funkci než třetí redaktor nemám..... haha.

Při tvoření tohoto časopisu nastalo i spoustu komplikací, ale všichni to ustáli v pohodě, až na mě já osobně jsem propadal panice a depresím (Tímto děkuji druhému redaktorovi, fotografovi že můj nátlak na odevzdání článků ustál a vzal to v pohodě), ale nakonec to všechno dobře dopadlo a časopis je tady, za což jsem hrozně šťastný. A konec konců bez mých spolužáků Adama a Báry bych ani v nejdivočejších snech nepřemýšlel, že budu dělat školní časopis. Ale dělám ho, a vůbec toho (i přes to kolikrát jsem byl ve stresu a nepříjemný) nelituji. To už se ale zase rozkecávám! Určitě jste si všimli nového názvu školního časopisu, o čemž se již zmínil Adam ve svém „dlouhém“ článku. A jak řekl, název nám přišel ohraný a neoriginální (mě osobně to připadalo jako „Cenzura“ samotná.....) a proto jsme ho změnil. A ani tohohle rozhodnutí nelitujeme. Doufám, že si časopis užijete.

S pozdravem „Designer, 3. Redaktor Honza“

Historie Halloweenu

Halloween je anglosaský lidový svátek, který se slaví **31.října** (den kdy mohou lidé vypadat jako jejich oblíbené postavy, většinou při tom vypadají jako hlupáci.) , tedy den před křesťanským **svátkem Všech svatých**, z jehož oslav se v Irsku vyvinul. Děti se oblékají do strašidelných kostýmů a chodí od domu k domu s tradičním pořekadlem **Trick or treat** (Koledu, nebo vám něco provedu) a „koledují“ o sladkosti. Svátek se slaví většinou v anglicky mluvících zemích, převážně v , [USA](#), [Velké Británii](#), [Irsku](#), [Austrálii](#), [Novém Zélandu](#) aj.

Název vznikl zkrácením anglického „**All Hallows' Evening**“, tedy „Předvečer Všech svatých“.

Zvyky **Halloweenu** se rozvinuly v Irsku na základě zvyků oslavy svátku **Všech svatých**, který byl přenesen do **Irsku z Říma**. Opírají se o původně židovskou tradici slavení svátků již od předchozího večera, neboť Židé počítali začátek dne již předchozím západem slunce. Vystěhovalci zvyk přenesli v **19. století do USA**, kde se všeobecně rozšířil, a odtud ho s expanzí americké kultury přejímaly další země.

Historie **Halloweenu** sahá k slavnosti Samhain, kdy skotští Keltové slavili konec žní a příchod zimy, temnější části roku. Od **16. století** bylo zvykem chodit v kostýmech stavení od stavení a výměnou za básničku či koledu vybírat potraviny. Strašidelné kostýmy **měly představovat duše zemřelých**. (Tehdy ty kostýmy byly opravdu účelné...)

Bohužel ta tradice ztratila **na významu...**

„3. Redaktor, Designer“ Honza

Dívka na houpačce

Byla noc. Ale nebyla to noc jako každá jiná. Člověk by řekl, že je neobyčejná. Venku je chladno, vítr fouká a zní to jako zlověstné hlasy. Tma se zdá hustší než jindy. Lampy na ulicích zhasínají a zase se rozsvěcují a některé už nesvíí roky. Každé šustnutí v křoví, každý pohyb ve tmě jakýkoliv hlasitější zvuk ve vás vyvolá strach a nejistotu, zatím co jindy byste si toho ani nevšimli. Ale proč? Proč je dnešní noc tak jiná od ostatních?

Je úplněk. Dost podivný úplněk dá se říct. Měsíc vrhá až temné světlo. Vše se zdá tak jiné, ve stínech, které vrhají věci kolem, často vidíte věci, které tam nejsou.

Je mokro. Moje tenisky se brzo promočí, jestli si nepospíším. Necítím se tu dobře. Říjnový vzduch voní po zvlhlém listí a kouři. A to měsíční světlo tomu moc nepřidává. Studený vítr mi zavál kolem hlavy, až jsem se otřásla. Moje mikina není dost teplá na to, abych se cítila líp. Ale pod mikinou mám něco, co mě hřeje ... moje kotě. Říkám mu Jack. Mám ho sotva 3 dny a dnes jsem ho měla s sebou u Kláry. Jen to teplo na hrudi mi pomáhá se uklidnit. Pak ale uslyším nějaký zvuk. Je to jako vrzání. I když se normálně nelekám, tohle mě vyděsilo. Koukla jsem se směrem, odkud jsem zvuk zaslechla. Stálo tam malé hřiště. Bylo dost zrezivělé, na to že je v tak dobré čtvrti.

Jen co si moje oči přivykly tmě, zjistila jsem, že tam někdo stojí. Malá holčička v bílých šatech. Přes dlouhé černé vlasy jí nebylo vidět do obličeje. Co tu dělá? Tady? V noci? Chtěla jsem na ní zavolat, ale než jsem stačila cokoli udělat, můj kocour vyskočil a rozběhl se přímo k ní. Zastavil se až přímo před ní.

Zvedla jsem ho a podívala se na holčičku. Chvíli bylo ticho.

„Ahoj,“ řekla jsem, ale odpovědi jsem se nedočkala. Její dech byl třaslavý ale stejně tichý. „Co tu děláš tak sama? Neměla bys být doma? S rodiči?“ zeptala jsem se s velkou zvědavostí. „Nemůžu domů,“ řekla a sedla si na houpačku. Ta zavržala a lehce se prohnula. Sedla jsem si na houpačku vedle

ní. „Proč ne?“ zeptala jsem se. „Rodiče tam nejsou,“ řekla a zněla při tom jako by se měla každou chvíli rozbřeset. To byla ta chvíle, kdy jsem si toho všimla. Co to s ní je!? Ona je mokrá?!

Všimla jsem si toho až teď. Voda z ní kape a vrhá záblesky v měsíčním světle. Sedí ve velkém stínu. Proč je mokrá? Možná přes den přšelo.

Začala jsem se klepat. Voda jí tekla z vlasů a šatů, ztékala jí po porcelánové pleti. Je tak bledá. Její dech náhle ztěžkl. A dost! Nebudu se přeci bát malé holky! Vstala jsem z houpačky a řekla: „No tak, víš co? Pojd' se mnou, vezmu tě někam do tepla a.....“ V tu chvíli, kdy jsem ji chtěla vzít za ruku, Jack zaprskal. „Ne, ne já nechci!“ zaječela a odskočila ode mě. Ztuhla jsem. Na malou chvíli jsem zahlédla její obličej. Byl bledý, její pleť byla bílá jako sníh ale zároveň se jevil jako za špinavým sklem. Její oči, její oči byly černé jako uhel, tmavé, bez lesku, jako oči mrtvolky. Něco jsem si uvědomila, ta voda, jí vytékala i z úst!! Je to jako by se vedle mě celou dobu topila. To trvalo asi pár sekund. V ten moment, kdy vkročila do měsíčního světla, lehce vyjekla a rozplynula se v páru, která vletěla do nedalekého jezírka. Stála jsem tam ještě minutu, než jsem si uvědomila, co se vlastně stalo. V tu chvíli jsem začala utíkat, co mi nohy stačily. Na hrudi jsem tiskla svoje kotě. Radši jsem se ani neohlídla....

....Moje dcera se vrátila domů dost pozdě. Byla u kamarádky, ale když se vrátila, byla zadýchaná a vypadala vyděšeně. Zeptala jsem se jí, co se stalo, ale nic neřekla a zmizela ve svém pokoji. Ráno nic nesnědla. Až odpoledne se rozhodla vyjít. Nic neřekla jen si sedla za stůl. „Chceš čaj Terezko?“ Zeptala jsem se jí. Neodpověděla mi. Otočila jsem se na ni a nic nedokáže popsat, výraz který měla. V ruce držela dnešní noviny, a v obličejí měla teror a hrůzu. „Terezko? Co je?“ Vstala od stolu ani nic neřekla, utekla do svého pokoje a zamkla dveře. Vzala jsem noviny a začala číst článek, který tam byl.

„Už deset let uplynulo od vraždy malé Jany (9let). Janu utopila její matka v jezírku u nedalekého hřiště v Zelené ulici. Dívčino tělo našli policisté po pěti dnech, co její otec nahlásil zmizení. Její matka byla psychicky labilní a skončila v psychiatrické léčebně.“

Je noc. Obyčejná noc. Stíny ve tmě a šustící listí už nikoho nezajímají. Tahle noc je stejná jako ostatní. A přesto, na hřišti, na rezavé houpačce, sedí malá holčička.

„Šéfredaktorka“ Bára.

10 děsivých hororů ve dvou větách

Krátce, stručně a strašidelně. Děsivé historky na dvě věty si snadno zapamatujete k táborovým ohňům.

I pořádný horor se dá nacpat do dvou vět. Že nevěříte? Přesvědčte se sami.

„NEMŮŽU SPÁT,“ ZAŠEPTALA A VLEZLA SI ZA MNOU DO POSTELE. PROBUDIL JSEM SE ZIMOU, SVÍRAJE V RUKOU ŠATY, VE KTERÝCH JI POHŘBILI.

UKLÁDAL JSEM SVÉHO SYNA A V TOM MI POVÍDÁ: „TATI, PODÍVEJ SE, JESTLI POD POSTELÍ NENÍ STRAŠIDLO.“ ABYCH HO UKLIDNIL, NAKOUKL JSEM POD POSTEL, KDE VIDÍM JEHO, JAK NA MĚ VYDĚŠENĚ ZÍRÁ A ŠEPTÁ: „TATI, NĚKDO JE V MOJÍ POSTELI!“

ZNÁŠ TO, VRACÍŠ SE DOMŮ PO DLOUHÝM DNI V PRÁCI, UNAVENEJ, TĚŠÍŠ SE, AŽ BUDEŠ CHVÍLI V KLIDU A SÁM. SÁHNEŠ PO VYPÍNAČI A NA NĚM NAHMÁTNEŠ CIZÍ RUKU.

MOJE DCERA CELÉ NOCI KŘIČÍ A PLÁČE. CHODÍM K JEJÍMU HROBU A PROSÍM JI, ABY PŘESTALA, ALE NEPOMÁHÁ TO.

VEČER JSEM SE VRÁTIL, ABYCH NAVŠTÍVIL SVOJI HOLKU. NEVÍM, CO BYLO HORŠÍ, JESTLI VIDĚT SVOJI MRTVOU DÍVKU, JAK CHOVÁ NAŠE MRTVĚ NAROZENÉ DÍTĚ... NEBO VĚDOMÍ, ŽE SE NĚKDO VLOUPAL DO MÉHO BYTU, JEN ABY JE TAM NAARANŽOVAL.

V TELEFONU JSEM NAŠLA SVOJI FOTKU, JAK SPÍM. BYDLÍM SAMA...

VZBUDILO MĚ KLEPÁNÍ NA SKLO. NEJDŘÍV JSEM SI MYSLEL, ŽE TO JDE OD OKNA, NEŽ MI DOŠLO, ŽE JE TO V ZRCADLE.

MYSLEL JSEM, ŽE MOJE KOČKA JE PROSTĚ FASCINOVANÁ MÝM OBLIČEJEM, POŘÁD NA MĚ ZÍRALA. PAK MI DOŠLO, ŽE SE CELOU DOBU KOUKALA NA TU VĚC TĚSNĚ ZA MNOU.

PTALA SE, PROČ DÝCHÁM TAK STRAŠNĚ NAHLAS. TO JSEM ALE NEBYL JÁ.

NENÍ NIC TAK KRÁSNÉHO JAKO DĚTSKÝ SMÍCH. POKUD OVŠEM NENÍ JEDNA RÁNO A VY JSTE DOMA SAMI.

Top děsivá místa

5) Černobyl Pripjat'– Pripjat' je opuštěné město v Polesí na Ukrajině, vybudované v těsné blízkosti Jaderné elektrárny Černobyl. Budování tohoto města započalo 4. února 1970, a mělo sloužit jako sídliště pro přibližně 50 000 lidí. Hlavně pracovníků JE Černobyl a jejich rodin.

Po výbuchu jaderné elektrárny Černobyl, ke kterému došlo v noci 26. dubna 1986, začala evakuace celého města. Řada obyvatel poté stejně podlehla nemoci z ozáření, ale to je pro teď vedlejší.

Kvůli evakuaci zanechali původní obyvatelé vše na svém místě, tak jak to bylo, takže i dnes můžete najít vystavené zboží v obchodech, stále zavěšené prádlo jak vlaje ve větru a jak je staré ruské kolo stále dominantou města. Zub času tu samozřejmě napáchal svoje. Takže většina města zarostlá, anebo úplně neprostupná. Nedávno dokonce kvůli vlivu zvětrávání a podmáčení spadla část tamější bývalé střední školy. A celá oblast je tak zamořená, že jsou zde dovolené jen krátké prohlídky. Bude trvat nejméně 150 let, než se okolí stane pro lidský organismus snesitelným. Už teď se plánuje, že to, co zbyde z města se zboří a odklidí, a nechá se vybudovat památník jako „Věčná výstraha před lidskou nezodpovědností a neúctou k přírodním zákonům.“

4) Sanatorium Waverly Hills - Waverly Hills Sanatorium je zavřené sanatorium v Louisville Country, Kentucky.

Původní sanatorium, byla dvoupatrová dřevěná budova, kde se pacienti léčili od roku 1910. Větší zděnou budovu dokončili 1926. Tato nemocnice se zaměřovala na léčbu pacientů s tuberkulózou, nemocí ve 20. století velmi rozšířenou.

Lovci duchů, kteří se vydali do temných chodeb Waverly, narazili na několik paranormálních jevů, včetně hlasů vycházejících odnikud, extrémně studená místa a mnoho nevysvětlitelných stínů. Dokonce i na rozplývající se přízraky.

3) LALAURIN DŮM HRŮZY – Lovci duchů i obyčejní lidé považují toto místo za nejstrašidelnější v New Orleans, a to je co říct, když se bavíme o městě plném duchů. Madam Delphine Macarty LaLaurie nechala vybudovat sídlo v roce 1832, jako místo na „hraní“ pro ni a její elitní sociální vrstvu v New Orleans. Dům naplnila nejdražším nábytkem a koupila legii otroků, aby se o její mistrovské dílo starali.

10. dubna 1834 přišla na místní požární stanici zpráva, že dům hoří. Požárníci vtrhli do domu a v kuchyni našli starší kuchařku připoutanou

řetězem k zemi. Řekla jim, že zapálila oheň schválně, aby upoutala pozornost a konečně někdo něco udělal s tím, co se děje v domě. Řekla hasičům, ať jdou na půdu.

Hasičský sbor jen stěží uvěřil tomu, co tam našel. Půda byla vybudována jako komnata na mučení (Detaily sem psát nebudu. Můžete si to najít na internetu).

Po zjištění těchto ohavných věcí LaLaurie utekla do Paříže. Dům poté sloužil jako dívčí škola, činžovní dům, hotel a jako bar. Při renovacích stavitelé našli lidské kosti. Z období řádění LaLaurie. Mnozí z lidí, žijící v tomto domě s přišernou minulostí, se setkali se zjeveními a slyšeli nevysvětlitelné zvuky a výkřiky.

2) Ostrov Poveglia – Poveglia je jedním z mnoha ostrovů v Benátském zálivu v Itálii. Podle některých se jedná o místo s největším zlem na světě. Nikdo se neodvážá jít sklídit tammější víno a rybáři se místu vyhýbají, bojí se, že by našli v sítích lidské kosti.

Černá historie ostrova začala už při římské éře, kdy na ostrůvku izolovali obyvatelstvo zasažené nakažlivými nemocemi. Když o několik století později sužoval Evropu mor, sloužil ostrůvek stejnému účelu. Mrtví byli vhazováni do velkých jam a tam je buď pohřbili nebo spálili. Jak mor zvětšoval své sevření, populace začala panikařit a jedinci, kteří projevili sebemenší náznak nemoci, byli proti své vůli odvečeni na ostrov Poveglia.

Odhaduje se, že na tomto ostrůvku přišlo o život 160.000 lidí, jen během této doby.

1) Psychiatrická klinika Gonjiam - Dnes opuštěný blázinec Gonjiam leží v jihokorejském Gwangju jihovýchodně od Soulu a je jedním z nejpochmurnějších a nejděsivějších míst na světě, alespoň podle CNN. Ještě před 15 lety byl v plném provozu, plný pacientů, sester a lékařů. Pak ho ale museli zavřít. Za záhadných okolností tam podle místních začali umírat pacienti, navíc sám ředitel blázince zešilel. Ať už je to pravda nebo ne, opuštěný blázinec obestírá podivná temná atmosféra, která přitahuje turisty.

„3. Redaktor, Designer,“ Honza.

Recenze

Recenze - Hra

Nedávno vyšla nová hra od studia **Dice**. Jak jistě víte, Dice se proslavilo herní sérií **Battlefield** a přibližně jednou za rok vychází nový díl. A tento rok tomu nebude jinak. Nový titul nese název **Battlefield 1**. Jde o titul, který se zaměřuje na **1. světovou válku**. Ohledně hratelnosti hra nepřinesla nic nového. Ale co se příběhu týče je lepší než třeba ne moc povedený minulý díl **Battlefield Hardline**, drama 1. světové války tomu totiž hodně přidává (V dobrém slova smyslu). A **multiplayer** přinesl nový herní mód, který je opravdu zábavný, a zaručeně každého pobaví. Jde totiž o misi, kde chytáte poštovní holuby. Krom toho **singleplayer** trvá přibližně **6 hodin**, takže je tu hlavní, jako u většiny her od Dice, **multiplayer**.

Kdybych to měl celkově shrnout, **Battlefield 1** je velice povedený díl a těm, co už nad **Battlefieldem** a **Dice** zlomili hůl, by mohl tento díl sloužit jako **náplast** po nepovedeném **Battlefieldu Hardline**.

Recenze - Film

Jak jistě víte, nedávno vyšel nový film od studia **Marvel** – **Doctor Strange**. Jde o geniálního a také arogantního chirurga, který při jedné ze svých cest po celém světě havaroval a přišel tak o cit ve svých rukou, tudíž nemůže již operovat. Vydá se tedy do Asie, do **chrámu** vysoko v horách, kde se mu po pomalém cvičení vrátí cit do rukou. Ale jak už to v **Marvelu** bývá, chrám není jen tak obyčejný. Mniši v něm hlídají **zlo**, které čeká na tu správnou chvíli, aby ovládlo svět. **Doctor Strange** je samozřejmě do celé věci zatažen a po dlouhém tréninku se z něj stává **mág**, jeden z **nejmocnějších** co kdy žil. Celý film režíroval **Scott Derrickson**. Samotného **Doctora Strange** hrál **Benedict Cumberbatch**, kterého můžete znát ze seriálu **Sherlock Holmes**, nebo z filmu **Star Trek: Do temnoty**. Film má dobrou hodnocení a podle mého se může zařadit mezi jeden z **nejlepších** z **Marvelu**.

„2.Redaktor a fotograf“ - Adam

Nátepník

BUDEME POTŘEBOVAT

- 1x A4
- plát Moosigummi
- 1x tkanička
- 1x A4 papír
- krejčovský metr
- nůžky
- nůž
- tužku
- černý fix
- pravítko

Nejprve vezmeme krejčovský metr a změříme si obvod zápěstí. Poté změříme ruku cca 5cm od lokte, a změříme vzdálenost od zápěstí k místu druhého měření ruky. Potom míry ruky zaneseme na papír a uděláme libovolný tvar nátepníku. Vystříhneme. Papírový nátepník si přiložíme na ruku a pro jistotu s rukou porovnáme. Pokud je vše v pořádku, vezmeme šablonu a přiložíme na plát Moosigummi. Tužkou obkreslíme. Poté vezmeme černý fix a zvýrazníme obtažený tvar. Potom vezmeme nůž a jak na levé tak na pravé straně uděláme přibližně 3 dírky. Do obou zadních dírek navlékneme tkaničku a uděláme křížové vázání. Poté navážeme nátepník na ruku a hurá na druhou ruku

- **Přijde slepec do obchodu, chytne svého slepeckého psa za ocas a začne s ním točit nad hlavou.
Prodavačka se ho ptá: „Co to děláte? Chudák pes!“
„Ale jenom se koukám, co tady máte“**
- **Vyjel si chlap na lodi. Po několika hodinách loď ztroskotá.
On jako jediný to přežil. Plave a plave, až uvidí v dálce loď. Z posledních sil k ní doplave. Zhlédl ho kapitán, vytáhl ho a řekl.
Vítejte na palubě Titanicku.**
- **Jde takle slepej a beznohej.
A ten beznohej říká: „Já bych tě tak nakop!“ A ten slepej říká:
„Hm to bych chtěl vidět.“**
- **Ptá se pacient doktora: "Pane doktore, kolik mi ještě zbývá času?" Doktor odvěti: "Deset." Pacient nechápavě: "Deset čeho?" Doktor: "Devět, osm.."**
- **Žena: "Dneska ráno v metru vstali tři mladí chlapi, aby mi uvolnili místo!"
Muž: "A vešla ses?"**

